

Predmet: *Lovas* (opt. Milan Devčić i dr.)

**Viši sud u Beogradu – Odeljenje za ratne zločine
Broj predmeta: K. Po2 1/2014**

Krivično delo: ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl. 142, st. 1 KZ SRJ u saizvršilaštvu, u vezi sa čl. 22 KZ SRJ

Glavni pretres: 23.04.2019.

Nastavak završne reči optuženog Željka Krnjajića

U nastavku završne reči, optuženi Željko Krnjajić naveo je da su glavni svedoci protiv njega optuženi za koje je TRZ imalo dokaze da su odgovorni za najteža dela, a to su Devčić, Devetak, Radojčić i Nikolaidis. Optuženi Devčić nije mogao da se brani, jer bi morao da napadne svog ujaka, optuženog Ljubana Devetaka. Devčić je kao Hrvat imao veoma nepovoljan položaj – imao je i problema sa nekim Arkanovcima i pre dešavanja u Lovasu. Žao mu je i Devetaka jer je izigran, oni koji su ga gurali da bude to što je bio kasnije su mu okrenuli leđa, kao i njima. Optuženi Radojčić je postupao po naredbi Dušana Lončara, kao i svi drugi borci. Nikolaidis je bio saradnik TRZ, inače opasan kriminalac, koji je bio na robiji, koji je silovao, pljačkao, prebijao zarobljene hrvatske vojnike, a TRZ se poziva na njegov iskaz, iako se on izivljavao i na Srbima. Napomenuo je da prilikom oslobađanja Lovasa niko iz njegove grupe nije bacao bombe, već to su radili pripadnici formacije „Dušan Silni“. TRZ ne poseduje ni jednu izjavu da je on tako nešto naredio. Ukazao je da minsko polje „nije naše, već da su ga minirali Hrvati“, te da on poznaje dvojicu od onih koji su to uradili. Ponovio je da je dobio naređenje od komandanta brigade Dušana Lončara da ide u Lovas i nalazi oružje. Tako mu je meštanin Boško Ljubas, pripadnik ZNG, predao „kalašnjikov“, kao i Antun Luketić i Ivan Poljak. Nije istina da su u Lovasu stradali civili – to su bili pripadnici ZNG ili naoružani civili koji su pružali otpor. Tako je Josip Kraljević, u trenutku kada je poginuo, imao u ruci pištolj.

Netačni su navodi TRZ da je odgovoran za paljenje kuća u Lovasu, jer su mnoge kuće zapaljene prilikom artiljerijskog dejstva na selo. Bilo je verovatno i namernog paljenja kuća, ali on to nije video, inače bi sprečio da se kuće pale. Tako je kuća Zvonka Martinovića zapaljena kasnije, a ne 10. oktobra 1991. godine, a po iskazima svedoka to su učinili ljudi koji su u Lovas došli sa strane. Negirao je da je 10. oktobra 1991. godine bio u Tomislavovoj ulici u kojoj su zapaljene neke kuće. Oštećeni su rekli ko ih je zapalio, ali TRZ ipak njega tereti. Kategorički je negirao bilo kakav doprinos u smrtnom stradanju sedam civila, za koje navodi da tokom postupka nije utvrđeno ni kada su tačno, ni na koji način stradali, a svi su bili vojno sposobni. Kao primer navodi da kritičnog dana nije ni video stradalog Ivana Ostruna, a kamoli ga odveo iz kuće. Tu se TRZ poziva na iskaz svedoka Drage Sabljaka, koji je od strane FHP-a pripreman kako da svedoči. Ovaj svedok je naveo niz neistina, između ostalog i da je Mato Hodak bagerom kupio stradale na minskom polju, a Mato Hodak je jedan od stradalih. Ivan Ostrun je inače bio pripadnik hrvatskih snaga, i ekshumiran je u vojničkom kaputu. Ni svedok Branko Božić ne govori istinu – on 10. oktobra 1991. godine nije ni bio u selu, a TRZ se na njega poziva kao na

glavnog svedoka u vezi sa stradanjem Vida Krizmanića. Svedoci, meštani Lovasa tokom postupka govorili su kako su ga viđali u Lovasu i nakon 10. oktobra 1991. godine, mada postoji medicinska dokumentacija da se u tom periodu nalazio na lečenju u Sremskoj Mitrovici. Sve njihove priče su velike laži. Stradali Danijel i Cecilija Badanjak, kao i ostale četiri žrtve, stradale su od drugih snaga, a ne od grupe u kojoj je on bio. Ukazao je kako je TRZ generala Dikovića oslobodilo jer u vreme izvršenja zločina nije bio prisutan, ali da se na njega primenjuju neki drugi kriterijumi, pa se optužuje za događaje koji su se desili na mestima gde on nije bio. Misli da mu se sudi jer sada više nema Milana Radojčića i Milorada Vorkapića, koji su pokojni, a koji su se kretali ulicom Marka Oreškovića, pa se sve njemu stavlja na teret. Ništa od onoga što mu se stavlja na teret nije učinio – svedoci koji ga terete su instruisani, njih je pripremao za takva svedočenja FHP, a neki svedoče da bi mu se osvetili, ili pak da bi sebe zaštitili, kao npr. svedok Tomislav Šelebaj. On je morao nešto da izmisli, jer su meštani saznali da je on bio njihov saradnik.

Nastavak iznošenja završnih reči zakazan je za 4. jun 2019. godine, sa početkom u 09:30 časova.

Fond za humanitarno pravo